

Dage. Han er i et skrækkeligt Humør. — Kan du slet ikke gætte Grunden?»

Jytte drejede Hovedet.

»Jeg? . . . Hvad mener du?»

»Jeg burde maaske ikke sige det, Jytte; men jeg tror, han har haft et lille bitte Haab om at kunne faa Lov til at invitere dig med til Festen. Det er vist netop af den Grund, han har gjort sig særlige Anstrengelser dennegang. Han har ikke direkte spurgte mig, kun forhørt sig om min Mening. Men efter det, du forleden fortalte mig, har jeg jo ikke været i Tvivl om, hvordan du vilde stille dig, og det sagde jeg ham ogsaa idag. Jeg kunde mærke, at han blev meget modfalden. I flere Minuter sagde han ikke et Ord. Og . . . ja, siden jeg nu har sagt saa meget, Jytte, saa kan jeg lige saa godt fortælle hele Sandheden. Han er rasende — aldeles vanvittig forelsket i dig.«

»Aa — Vrøvl!« sagde Jytte og vendte sig igen mod Vinduet, men hendes Ansigt blussede.

»Jeg veed det bedre, lille Kusine! For han har selv betroet mig det. Han maa i det hele bestandig tale om dig. Og han var idag saa underlig, at jeg i Grunden ikke var rigtig glad ved at gaa fra ham.«

»Aa — maa jeg være fri!« sagde Jytte og rejste sig nu.

Hun havde hørt sin Mor komme, og for ikke at